

A félelmet nehezebb elűzni, mint gondolnád.
Főleg, ha akar téled valamit...

A HANG

„Figyelem! Sötétedés
után olvasni tilos!
De ne mondd, hogy
én nem szóltam.”

– Kalmár László Tamás

 COOL
SELECTION

Bessenyei Gábor

B E S S E N Y E I G Á B O R

A HANG

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Hugó

I.

A beköltözés

A nagymama háza csak félórányi autóútra volt az otthonuktól, Hugó mégsem járt itt már négy éve.

Most viszont kénytelen lesz hetekig maradni.

Legutoljára nyolcévesen nyaralt itt, mielőtt a szülei összevesztek a nagymamával. Akkoriban gyakran elveszett a házban, és kész palotának látta, mert az épület nemcsak földszintből és egy sokszobás emeletből állt, hanem alul, a föld alatt terpeszkedett egy hideg pince, fent pedig egy huzatos és poros padlás, ahová soha nem engedték fel. Most szembesült azzal, hogy az emlékei mennyire megcsalták, és ahogy ő megnőtt, a ház mintha összement volna. Egyedül a pince és a soha nem látott padlás őrzött meg valamennyit a korábbi titokzatosságából.

A nagymama egyedül lakott a házban, és ahogy Hugó kisgyerekként, ő öregségére kezdett elveszni a szobák rengetegében. Az elmúlt nyolc évben, nagypapa halála óta, nem is nagyon hagyta el a földszintet. A mindennapjait odalent élte, ahol behúzódott a szobájába, és a tévét nézte.

Hugó gyűlölte, hogy a nyári szünet nagy részét itt kell töltenie. Tudta, hogy a szülei mostanában sokat veszekedtek,

és eldöntötték, hogy így vagy úgy, de rendbe teszik a dolgait, és ehhez kettesben akartak maradni. Mégsem érezte fairnek, hogy ezért kirángatták az életéből, és lepasszolták, mint egy megunt húsvéti nyulat. Nem akarta megbántani a nagymamát, de nem titkolta, hogy szeretne hazamenni.

– Majd meglátjuk, hol lesz az otthonod. Meglátjuk, hogy döntenek – mondta a nagymama a hintaszékében ülve.

– Kik döntenek? – kérdezte Hugó.

– Akiknek semmi köze hozzá – csukta le a szemhéját a nagymama, és mint aki már mindent elmondott, elbóbiskolt a ringó hintaszékben.

Hugót zavarta ez a sejtelmesség, és hogy a nagymama még mindig nyolcévesnek látja. Mert jól tudta, hogy egy lehetséges válásról, ügyvédekről meg a házasságot felbontó bíróról van szó. De nem akart erre gondolni. A szülei azért hagyták itt, hogy rendbe tegyék a dolgait, nem? Még van visszaút, igaz?

Hugónak az emeleten jutott szoba, és miután bevackolt, bejárta a környéket. Szívesen maradt volna a házban, de ott nem sok szórakozása akadt. Hiába cipelte magával a PlayStationjét, az egyetlen tévé, amire ráköthette volna a gépet, a nagymama szobájában állt, ő pedig nem akarta elvenni az egyedüli örömét. A legjobban az akasztotta ki, hogy a nagymama házában wifi sem volt, a saját korlátozott adatforgalmával pedig nem sokáig húzhatja.

Hugó elsétált a ház mögötti patakhöz, ami olyan kicsi volt, hogy könnyedén átléphetett rajta, majd vissza. Igaz, a nagymama egyszer azt mondta, hogy a patak régebben széles folyó volt, és most sem mindig ilyen békésen csordogál, a sok esőtől a sokszorosára duzzad, és jócskán kiönt a medréből, elárasztva a kertjét meg a pincéjét.

Miután visszatért a házba, Hugó – a régi emlékektől vezérelve – a pinceajtó felé vette az irányt. Korábban csak

szülői felügyelettel mehetett le oda, és most látni akarta, hogy az egykor hatalmasnak és félelmetesnek tűnő pince is úgy összezsugorodott-e, mint a ház. Kinyitotta az ajtót, és megindult a lépcsőn. Ahogy haladt, hűvös, földszagú levegő csapott az arcába. Óvatosan botorkált a sötétben, és miután leért, villanykapcsolót keresett. De hiába tapogatta végig az érdes falat, a kapcsolóra nem talált rá. Csak egy furcsa érzés jött: mintha jeges levegő lengené körbe a kézfejét. Hugó pár pillanatig, mintha csak közönségnek játszana, bátran állta a sötétséget, de aztán ijedtében visszaiszkolt a földszintre.

Korholta magát, amiért inába szállt a bátorsága, de végül is senki sem látta, és azt biztosra vette, hogy a ház leg-sötétebb helyén járt. Aztán eszébe jutott, hogy a padlás sötétségéről semmit sem tud. Ez kíváncsívá tette.

A lépcső, ami a padlás csapóajtájához vezetett, az emeleten volt. Ajtó takarta, így egy idegen azt is hihette volna, hogy szoba nyílik onnan, de nem. Csak egy kis fűtetlen, évtizedek óta festetlen helyiség, benne egy betonból öntött lépcsővel és a mennyezetről lelógó villanykörtével. Hugó már épp nekiindult a lépcsőnek, amikor mintha bagoly huhogott volna odafent. Ez megijesztette. Addig eszébe sem jutott, hogy mi várhat rá a padláson. Baglyok? Talán de-nevérek is. Habár a tervéről nem tett le végleg, abban a pillanatban a padlás felfedezése már nem is tűnt olyan jó ötletnek.

Dologtalanul sétált vissza a lépcsőn a földszint felé, amikor valami furcsaság tűnt fel neki. Az egyik lépcsőfokon egy lisztes lábnyomra bukkant. Zavartan figyelte és talál-gatta, kié lehet. Vendég nem járt a házban, a nagyi és az ő lába pedig jóval nagyobb a lenyomatnál. Nézte a kis ujjak helyét, a talp formáját... Idegességében felkeltette a nagy-mamát, aki komótosan baktatott fel a lépcsőn, ő is hosszasan nézte a lisztfoltot, majd biztatóan elmosolyodott.

– Biztos a házi kísértetem. Néha ilyen nyomokat hagy maga után. Gondolom, szórakozásból – mondta, majd mintha mi sem történt volna, visszarecegegett a lépcsőn.

Hugó percekig csak meredt maga elé. Nem tudta eldönteni, hogy a nagymama viccelt, vagy sem, de ha igen, akkor sem kapott választ a lábnymra. Ha pedig nem viccelt... nos, az még sokkal rosszabb.

Hugó alig hitte, hogy tizenkét évesen ilyen helyzetbe keveredik, de este komolyan erőt kellett vennie magán, hogy a szobájában le merje kapcsolni a villanyt. Amikor pedig megtette, csak nehezen aludt el.

Félt.

Félt a kísértettől, a lábnym gazdájától és még más-tól is...

A fölötte lévő padlásról ismeretlen neszek szöktek le. Nyikorgás és padlóropogás. És mintha régi játékok katogtak volna odafent. Doboló katonák, recsegő ágyútűz és halkán csilingelő zene. Aztán eszébe jutott, mit mondott a nagymama azokról az emberekről, akik róluk döntenek, arról, hogy neki hol legyen az otthona. Meglepte, de félni kezdett attól, hogy mennyire megváltozhat az élete. Így aludt el. És álmodott.

Álmában egy magas bírósági pulpitus előtt állt, alig látott fel a tetejéig. Az asztalt és a háta mögött álló ajtót leszámítva semmi nem volt körülötte. Tökéletesen ködféhér üresség ölelte körbe őt és az egész teret. Mintha valaki ki-
radírozta volna a világot.

Az asztal égbe szökő csúcsán egy sötét árnyalak tűnt fel. Hugó mellett pedig megjelentek a szülei. A fiú érezte, mindannyian azért vannak ott, hogy döntsenek róluk.

– Szétválasztás és egybetartás... – karcolta meg az árny hangja Hugó fülét. – Ki kivel...? Egyik sem megoldás...
Döntöttem hát. Döntésem végleges és tökéletes.

Erre az árnyék lesiklott a magasból, légkígyóként csúszott Hugó apja mellé, majd egy mozdulattal kettétépte a férfit. Csak úgy. Így tett az anyjával is, majd fogta az apja egyik felét, aztán az anyjáét is, és összevarrta a kettőt. A felesleges feleket a semmibe vetette.

– Az új családot – mutatta be az árnyék a durva öltésekkel összevarrt embert Hugónak.

– Szia, kisfiam! – szólalt meg az összevarrt anya/apa. – Minden rendben? Mehetünk haza?

Hugó felordított, hátrarohant az ajtóhoz, és feltépte. Az ajtó vastag volt, és nehéz, nem adta könnyen magát. De sikerült kirántani. Viszont a mögötte lévő járat jóval kisebb volt, mint maga az ajtó. Hugónak négykézlábra kellett ereszkednie, hogy elférjen benne. Mintha egy sötét rókalyukba bújt volna. Sietnie kellett, mert az árnyék utánalódult. Aztán a járat megdőlt, mintha egy hatalmas kéz lefordította volna, és a fiú zuhanni kezdett. Visítása megtöltötte a sötét semmit.

Hugó földet ért. Az ágyában. Már ébren volt, de még érezte a zuhanás félelmét. Izzadva kapkodta a levegőt, és nagyokat fújtatott. *Csak egy álom* – nyugtatgatta magát. A szoba csendje fullasztóan üressé vált. És akkor...

Akkor megérezte, hogy nincs egyedül. Valami rossz volt ott. Felült az ágyban. Mintha egy sötét fantomalak vonalait látta volna az ágy végén. Hugó ijedten ugrott ki a paplan alól, és felnyomta a villanykapcsolót. Az alaknak nyoma sem volt. A fiú mégis érezte: ott van. És ez az ő hibája. Legszívesebben lerohant volna a nagymamához, de félt kilépni a sötét lépcsőre. Az éjszaka hátralévő részét villanyfény mellett töltötte.

Lilja

I.

A szomszéd

Lilja magányosan lófrált a házban.

Szerette azt hinni, hogy az egész hely az övé, de ez nem így volt. Odalent lakott egy néni is, de tőle általában nyugta volt. *Próbáljon csak megzavarni!* – gondolta Lilja mérgesen. De igazából nem volt dühös. Túl sokat volt egyedül ahhoz, hogy bárkire is haragudjon.

Lilja a fenti részen rendezkedett be. Úgy gondolta, itt a leginkább megfelelő neki. Ez van legközelebb az éghez, vagyis a békéhez. Igaz, mivel más dolga nem akadt, sokszor bebarangolta a ház többi részét is, mert mit tehet egy kislány, ha senki mást nem ismer, és az emberek csak nehezen veszik észre?

Lilja, kezében a babáját szorongatva, aznap is a saját magányos játékait játszotta. A baba messzeségbe nyúlóan öreg volt. Annak idején régi, rossz zsákanyagból varrták össze, derekát kukoricacsutkából készítették, az tartotta össze, testrészeit pedig kóccal tömték ki. Ha a játékoknak lenne életidejük, akkor ez a baba már nem is élhetett volna. Talán épp ezért szerette őt annyira Lilja, és magával hurcolta mindenfelé. Leggyakrabban vele beszélgetett, a

baba pedig néhanapján válaszolgatott is. Lilja így tudta meg, hogy Johannának hívják. – *Mint a szentet* – mondta a baba, habár az hamar kiderült, hogy egyáltalán nem tartja magát szentnek. Azt viszont soha nem magyarázta meg, hogy miért nem, csak homályosan utalgatott arra, hogy régen sok rossz dologba belekeverték.

Amikor megunta a játékot, Lilja lement az alsó szinten élő nénihez, aki épp tévét nézett. Szinte besuhant a szobájába. A néni nem törődött azzal, hogy a kislány mellé heveredik, és figyelni kezdi a műsort, még csak rá sem pillantott. Lilja nem is tudott sokáig megülni, hamar ráunt a tévzésre, majd ahogyan jött, ugyanolyan halkan ki is osont a szobából.

Bosszantotta, hogy senki sincs, aki beszélgetne vele. Ezt persze nem mondta ki, mert nem akarta megbántani Johanna babát. *Még egy unalmas nap* – gondolta magában, és csalódottan húzódott be a sarokba.

De aznap történt valami szokatlan. Új szomszéd érkezett. Egy csigagöndör hajú fiú, akit az anyukája hozott. Lilja akkor már nagyon régen nem játszott más gyerekekkel, ezt a fiút pedig látásból még ismerte is. Igaz, sokat változott azóta, hogy évekkal ezelőtt utoljára itt járt. Akkor még apró, vékony gyerek volt, mostanra viszont megnyúlt, megerősödött, a korábbi hörcsögpopfikája keskennyé vált, de az aranyló csigagöndör haja ugyanaz maradt. A fiú régebben többször megfordult itt, de akkor nem maradt soha annyi ideig, hogy Lilja összeszedhesse a bátorságát, és elhívja játszani. Most viszont úgy tűnt, tovább marad, hiszen táskákkal érkezett.

Lilja annyira izgatottá vált, hogy alig mert előbújni a rejtekéből. De ez az izgatottság olyan jó érzés volt! Elviselte volna, ha ezzel telik el az egész napja. De ha nem akarta elszalasztani a játék lehetőségét, muszáj volt akcióba lépnie.

Titokban követte a fiút.

Megfigyelte, ahogy a környéken mászkál, ahogy a patakparton pihen, de akkor is követte, amikor bement a házba, és lesétált a pincelépcsőn. Úgy érezte, most felhívhatja magára a figyelmet. Amikor a fiú a pincefalon kereste a kapcsolót, összeszedte minden erejét, erősen koncentrált, rátette a kezét az ő kezére, és többször is félrevezette, hogy véletlenül se találja meg. Lilja sem szerette a sötét pincét, mégis jót nevetett, amikor a fiú ijedten szaladt fel a lépcsőn.

A csíny után a konyhába sietett. Összegyűjtötte az utolsó csepp figyelmét is. Sikerült megszilárdítania az apró lábacskaáját, és belelépett a lisztesbödönbe. Ezután ellebegett a lépcsőig, és a maradék erejéből egyetlen lisztes lábnyomot nyomott az egyik lépcsőfokra. Ekkor huhogást hallott a padlásról.

A bagoly visszatért. Akkor már két napja nem látta.

Lilja fellökte magát a levegőbe, és a magasból figyelte, ahogy a fiú felfedezte a lábnyomot. A fejét vakargatva, zavartan nézegette, és még a lent élő nénit is felrángatta, akit Lilja már sokszor viccelt meg ugyanígy. A kislány jót kuncogott az eseten, majd felment a padlásszobájába, és izgatottan elmesélt mindent a bagolynak.

A bagoly volt Lilja másik beszélgetőpartnere. Öreg mádár lehetett, hiszen csontjai furcsa, zörgő zenét játszottak sovány testében, barna tollai pedig már csak ritkásan tapadtak fonnyadó bőréhez. Hatalmas, kerek szeme olyan volt, mint egy fényesre törölt, régi vitrin, ragyogása pedig elárulta, hogy sokat látott, és sokat tud a világról. Lilja és ő gyakran szavak nélkül is megértették egymást.

A bagoly nem ezen a padláson lakott. Gyakran töltötte az idejét a szüette gerendák közt, de még sok más padlást is látogatott.

Lilja lelkesen mesélt neki az új jövevényről, és most nem némán társalogtak, hanem a kislány tényleg hadarta a

szavakat, a bagoly pedig időnként komótosan előredöntötte a fejét, mintha biccenteni akarna.

Este Lilja újra nehézkes koncentrációba fogott, mire végre sikerült megszilárdítania a csuklóját és a kézfejét. Úgy gondolta, aznapra ez lesz az utolsó üzenet.

A játékokat még sok évtizeddel korábban hordták fel a padlásra. Lilja néha játszott is velük. Most azonban kiválasztotta a leghangosabbakat, és megtekerte rajtuk a fogantyúkat. Műanyag katonák kezdtek masírozni a korhadt padlódeszkákon, miközben összeütötték a merev kezükben tartott apró cintányérokat. Egy felhúzható ágyú ratatata-ratatata hangokat adott ki magából, majd egy balerina is forgásnak indult hamis csilingelés közepette. A bagoly huhogott egyet, jelezve a kislánynak, hogy nem tartja jó ötletnek az ilyesféle szórakozást, de Lilja ügyet sem vetett rá. Egészen addig húzogatta a játékokat, amíg a keze újra anyagtalanná nem vált.

Mert Lilja már nem élt.

Nagyon régóta nem volt életben, és az egykori testének körvonalait csak nehézségek árán tudta megszilárdítani. Most megint szétszúszott, de mivel a csínyt már befejezte, nem igazán bánta.

A kislány éjszakája eleinte nyugodtan telt, aztán történt valami, ami még soha azelőtt. Lilja gondolatai közé egy rossz érzés furakodott, ő maga pedig ijedten, remegve kezdett körözni a padlószobában. Hideget érzett. Már évtizedek, talán évszázadok óta nem érezte a hideget. A halála óta biztosan nem. Úgy szorította magához a halott Johanna babát, aki sajnos nem volt szent, mint máskor soha. Behúzódtott a sarokba a bagoly mellé, és remegett. Még a bagoly sem mert mozdulni, hatalmas szemével csak meredt maga elé.

Lilja érezte, hogy valami elszabadult. Valami gonosz. Nagyon gonosz.

Hugó

II.

A hang

Hugó próbálta átvirrasztani az egész éjszakát, de ahogy a hajnal fényei befurakodtak a szobájába, elnyomta az álom. Öltözködés és mosakodás közben azon töprengett, vajon elmesélje-e a nagymamának az éjszaka történeteket, vagy sem. Végül nem tette. Akárhogy próbálta összerakni fejben az eseményeket, nappali fénynél már maga sem tudta biztosan, mi történt a sötétben. Talán csak rossz álom volt. Mégis egész nap ez nyomasztotta.

Reggeli után beültek a nagymama kocsijába, és vásárolni indultak a szomszéd városba. Az út alatt a nagymama szüntelenül csacsogott, érezhető volt az erőlködése, hogy megpróbálja bevonni a beszélgetésbe Hugót is.

– És képzeld, Nádoriéknál hat tacsókókolyók született – lelkendezett a nagymama.

– Aha, szuper – felelte Hugó, és kibámult az oldalsó ablakon.

– Ismered őket. A lányuk, Sára, két évvel idősebb nálad, a fiuk meg... Na, hogy is hívják?

– Fogalmam sincs – rázta a fejét Hugó.

– Itt van a nyelvem hegyén... Máté! Hárman játszottatok együtt régen.

– Nem emlékszem rá.

– Az nem baj, a barátságok nem múlnak el – erősködött a nagymama.

– Nem hiszem, hogy barátok lennénk. Nem is ismerem őket. Senkit sem ismerek itt – mondta Hugó, és majdnem hozzátette, hogy *téged is alig*. De rájött, hogy ezzel megbántaná a nagymamáját. Évek óta nem tartották a kapcsolatot, de a nagyfi nem tehet arról, hogy a helyzet így alakult. Ahogy arról sem, hogy elszokott a gyerekek társaságától.

– Mondtam nekik, hogy majd átmegyünk megnézni őket – folytatta a nagymama.

– Kiket?

– A tacsókókölyköket.

– Ja, jó! – felelte Hugó kellenlennül.

Miután hazaértek, Hugó egyedül pakolt ki a kocsiból. Már az utolsó szatyrokat emelte ki, lecsapta a csomagtartót, és elindult a házba, amikor a szembeszomszédból kutyáéhoz hasonló morgást hallott.

A szomszéd Henrik bácsi épp egy bokrot metszett, közben pedig dühös grrr-k préselődtek ki összeszorított fogai közül. Hugó évekkkel ezelőtt is mogorvának tartotta az öreg, most pedig különösen annak tűnt. Nyakigláb ember volt, majd két méter magas. Sovány, hosszú kezét kidagadó erek kékes hálózata futotta be. Nyakán és kézfejen májfoltok terpeszkedtek. Bozontos, ősz szemöldöke már gusztustalanságba hajlóan összenőtt. Ujjain a körömök olyan hosszúak és koszosak voltak, mintha soha nem vágná azokat, csak a napi munka koptatná őket. Hugó idegesen meggyűrte a szatyor szélét a kezével, miközben ráköszönt a kertészkedő Henrik bácsira.

– Mit tettél, te kölyök? – mordult rá az öreg dühösen, szinte vicsorogva.

Hugó nem értette a hangnemet és a számonkérést.

– Én csak... én csak segítek pakolni – felelte megszépelve.

– Jól tudod, miről beszélek.

Hugó nem tudta, de az öreg olyan kemény tekintettel csóválta a fejét, hogy jobbnak látta eltűnni onnan.

Ebéd után telefonált az édesanyja. A nagymama vezetékes telefonját hívta, mert ezen az isten háta mögötti helyen még a térerőért is küzdeni kellett, gyakran beszélgetés közben ment el, ha épp arrébb sétált néhány métert az ember. Hugó nem tudta, mit mondhatna neki, többször belekezdett az éjszakai élményébe, de valahogy képtelen volt megfogalmazni, mi történt. Azt is szeretne volna megmondani, hogy haza akar menni, vigyék el innen rögtön, de a büszkesége nem engedte, hogy könyörögjön, és inkább visszanyelte a szavait.

Hugó csalódottan rakta le a telefont, majd kiment a patakhoz. Egészen addig feküdt ott, zenét hallgatva a sárgás, szűrös fűben, amíg a hold fel nem kúszott a még világos égre. *Telihold*, konstataulta rémulten. Hallott olyanokat, hogy ilyen éjszakákon sokkal több rossz történik, mint máskor. Különösen akkor járta át félelem, amikor visszaneézett a házra, aminek az egyik emeleti szobájában újabb magányos éjszakát kell eltöltenie.

A fiú még az esti fürdés közben is ezen gondolkodott. Kiszállt a vízkőtől foltos kádból, és lassan szárazra törölte a testét. A nagymama szobájából halk tévéhang szűrődött ki, egészen az emeleti szobákig kúszva. De ez is olyan távolinak tűnt, mintha egy másik világból szólna.

Hugó épp a hátát törölte, amikor a fürdőszobai égő sercegni kezdett, villódzott kettőt, majd egy másodperc alatt sötétbe borult az egész helyiség. Halk nesz suhant át

mögötte. Aztán csend. A kád vizének utolsó cseppjei akkor folytak le a lefolyóba. Hugó ijedten rontott az ajtónak, nagy nehezen megtalálta a vaksötétben elvesző kilincset, és már épp lenyomta volna, amikor az égő megint sercegett egyet, és a fürdőszoba újfent fényárban úszott. A fiú keze még mindig a kilincsen remegett. Elengedni nem mer- te, lenyomni nem akarta. Megdermedt a félelemtől. Aztán eszébe jutott, hogy a nagymama említette, hogy a fenti für- dőszoba égője vacakol, és néha kihagy pár pillanatra. Ez a magyarázat azonban nem nyugtatta meg annyira, mint remélte. Szíve még akkor is szaporán vert, amikor végre kilépett a fürdőszobából.

Hugó egészen addig a lépcső tetején üldögélt, amíg a nagymama szobájából kihallatszottak a tévéhangok. Ezek is megnyugtatóbbak voltak, mint egyedül várni az álmodat a szobájában. Hugó abban sem volt biztos, hogy szeretne álmodni. Akkor biztosan nem, ha az is olyan szörnyű lesz, mint tegnap éjjel.

Már későre járt, amikor a nagymama kikapcsolta a té- vét. Hugó is lekapcsolta a lépcsőfeljáró kis lámpáját, és besétált a szobájába. Sokáig töprengett, míg végül úgy döntött, fény nélkül hagyja a szobát. Bizonytalan kezek- kel lenyomta a villanykapcsolót, és befeküdt az ágyba.

A szomszédban mintha egy farka vonyított volna fel. Vagy farkas? De nem, erre nincsenek farkasok. *Teli- hold* – gondolta Hugó, és összekucorodva a fal felé fordult.

És akkor érezte. Megint érezte: nincs egyedül.

Hogyan érzi ezt az ember? A gyomra összeszűkül, a tes- te pedig minden kis neszre megrezzen.

Kinyitotta a szemét. Azt a fantomalakot kereste, akinek sötét körvonalait előző éjszaka látni vélte. De nem volt ott senki. Csak a hang. A hideg hang.

– Gyermekeim! – szólította meg a fiút. Mintha késsel karcoltak volna egy tükröt, a hangja úgy csikorgott.

– Nagymama? – kérdezte Hugó rémulten, pedig tudta, hogy ez nem lehet ő.

– Csak szeretnéd – felelte a hang.

Hugó felordított.

– Felesleges – mondta a hang. – Senki sem hallja. Nagyanyád füldugókkal alszik. Tegnap kifigyeltem.

– Ki vagy? – Hugó az ágy támlájához lapult, és mint egy kisgyerek, próbálta beborítani magát a takaróval.

– Titok.

– Hogy kerültél ide?

– Féltél álmodban. Ebben a házban már nagyon régen nem félt senki. Ajtót nyitottál nekem.

Hugó megdermedt.

– Mit akarsz tőlem? – kérdezte, majd összeszedve minden bátorságát, hirtelen kiugrott az ágyból, és a villanykapcsolóhoz rohant. Felkapcsolta. A szobát elöntötte a fény.

– Egyelőre csak annyit, hogy tudd, nem vagy egyedül – mondta a hang, de erőtlenebbül, mint azelőtt.

Hugó körbenézett a világos szobában. Senkit sem látott. A fénytől, ha nem is sokkal, de kicsit jobban érezte magát. De még így is rettegve mászott vissza az ágyába, és éberen várta a reggelt.

Lilja

II.

Megjelenés

Ahhoz képest, hogy halott volt, Lilja sok mindentől félt. Félt például a békáktól és a darazsaktól is. Még úgy is, hogy szellemtestébe nem fúródhatott volna be egyetlen darázsfullánk sem. De az ilyesfajta félelmei meg sem közelítették azt a rettegést, amit akkor érzett, amikor az a... az a valami elszabadult. Az ijedtség ráadásul előcsalt belőle egy rég elfeledett érzést. Szellemfejében egy emlékkép jelent meg. Pár rövid, filmkockaszerű emlék: *valaki karon ragadta, és maga után vonszolta.*

Mindössze ennyire emlékezett. Lilja biztosra vette, ez még akkor történhetett, amikor élt. De az már olyan régen volt... Mindenesetre akkor félt utoljára ennyire. A bagoly mellé húzódva várta a reggelt.

A kislány érezte, hogy a dolgok valahogy a fiú miatt változtak meg. Egész nap azon gondolkodott, hogyan léphetne vele kapcsolatba. Tapasztalatai alapján megjelenni nem túl jó ötlet, mert ilyenkor az emberek minden alkalommal sikítva rohantak el tőle. Sohasem értette, miért.

Legszívesebben lisztbe írt üzenetet hagyott volna a fiú szobájában, de sem ő, sem Johanna baba nem tudott írni.

Végül egy egész estés tanakodás után arra jutottak, hogy Liljának mégis meg kell jelennie a fiú előtt. Reménykedtek, hátha ő azok közé a ritka élők közé tartozik, akik nem ijednek meg egy szellemtől.

Lilja leszállt a padlásról, hogy megnézze a fiút.

– Talán nem este, a sötétben kellene felfedni magad előtte – javasolta Johanna, de barátnője nem hallgatott rá.

Lilja legalább annyira félt ettől az egész megjelenéstől, amennyire az emberek félnek a szellemektől, és hogy ne veszítse el a bátorságát, gyorsan túl akart esni az egészen. Épp átlebegett a fiú szobájának mennyezetén, amikor Johanna újra megszólalt.

– Menjünk innen! – rebegte a baba.

– Maradj már, vagy többet nem hozlak magammal.

– Itt van – mondta Johanna.

– Ki? – kérdezte Lilja, de akkor meghallotta a karcos és elfúló hangot.

– Felesleges – mondta épp a *hang*. – Senki sem hallja. Nagyanyád füldugókkal alszik. Tegnap kifizyeltem.

Lilja pár másodpercen át dermedten hallgatta a beszélgetést, majd amikor felfogta, mi történik, egy néma sikolyt eleresztve egészen a padlásig szállt. Ott ahhoz az ablakhoz húzódott, amelyiknél a bagoly olyan gyakran vert tanyát. A madár nem volt sehol. Ő pedig szellem létére végigreszkette az éjszakát.

Másnap délelőtt a szellemkislány a patak partján találta a fiút.

– Most, most csináld! – suttogta Johanna baba.

Lilja Hugó háta mögé lebegett, és összeszorította a fogát. Persze ezt is csak megszokásból. Szellem alakban a

fogak olyanok, mintha nem is lennének. Végül előkaparta minden tudását, és pár perc után megszólalt.

– Szerintem a pincében lakik – mondta lágy gyerekhangon.

– Ki az? – A fiú rémülten ugrott fel.

– Ne! Ne fordulj hátra! Még ne! – kérlelte Lilja.

A kislányos hang meggyőzhette, mert engedelmesen egy helyben maradt.

– Ki lakik a pincében? – kérdezte a fiú háttal állva.

– A Hang, aki kiszabadult tegnapelőtt este.

– Honnan tudsz te erről? – érkezett a döbbent kérdés.

– Valamit tennünk kell vele. Nem maradhat itt velem, én itt *élek*.

– Itt élsz? – kérdezte csodálkozva a fiú, majd váratlanul megfordult.

Az előtte lebegő szellemtest látványa sok lehetett neki, mert az arca eltorzult, és egy rövid tétovázás után, mintha nem tudná eldönteni, hogy mennyire ijedjen meg, megtántorodott, majd ájultan összeesett.

– Mindig ez van – nyugtázta keserűen Johanna baba. – Talán nem vagy elég szép kislány.

Hugó

III.

Szellem a házban

Hugó aznap reggel fáradtan lépcsőzött le a konyhába. Fejében alig hallható hangok duruzsoltak. Nem olyan erőteljesen, mint amikor éjszaka a Hanggal beszélgetett, de így is tökéletesen érezhette: nincs egyedül. Már a gondolataiban sem.

A nagyanya épp reggelit készített.

– Nagy, téged nem zavarnak a ház zajai éjszaka? – kérdezte óvatoskodva.

– Földugóval alszom, nem hallok semmit.

– Mondtam – szólalt meg egy hang Hugó fejében. Vagy maga a Hang?

– Te nem hallod? – kérdezte Hugó erőltetett nyugalommal.

– Mit? – állt le a nagymama az uborkaszeleteléssel.

– Mintha valaki beszélne...

– Bekapcsolva hagytam a tévét, biztos azt hallod.

– Ő nem hall engem – mondta a Hang. Vagy Hugó képzelete?

– Nagy! Éjszaka furcsa dolgok történtek – mondta Hugó, miközben próbálta kizárni a fejében zúgó hangokat.

– Valaki volt a szobámban, és beszélt hozzám. – A végére rettegő izgalomba jött a hangja.

– Kicsim – szólalt meg a nagymama együttérzőn, és Hugó vállára tette a kezét. – Biztos rosszat álmodtál. Mondtam, hogy estére már nem való kakaó.

– Ne már! – csattant fel Hugó. – Már nem vagyok kisgyerek! Én nem kakaóról meg rossz álmokról beszélek!

– Tudom, hogy nem vagy kisgyerek – mondta a nagymama szelíden. – De... azért nekem mégiscsak az vagy.

– Nem, nem vagyok! – Hugó egyre mérgesebb lett. – Ha tudnád, mennyi minden történt velem, te sem gondolnál így rám!

– De nem tudom! – Most a nagymama is keményebben szólt. – Sajnálom – visszakozott rögtön.

– Nincs semmi... baj – motyogta Hugó. – Tudod, nem tudom, min vesztetek össze anyával, de... én akartam jönni hozzád.

– Tudom – sóhajtott a nagymama. – Na jó, emlékszel, azt mondtad, hogy szeretnél internetezni? Mi lenne, ha elvinnélek a faluházba?

– A hová?

– Ott van internet. Még számítógépes tanfolyamokat is szerveznek az idősebbeknek.

– Hát ez... csodálatos – mosolyodott el Hugó. – De inkább máskor, rosszul aludtam éjszaka, inkább pihennék.

– Amikor csak akarod – mondta a nagymama, és visszatért az uborkaszéleteléshez.

Akkor ennyit az éjszakáról – konstataulta csalódottan Hugó.

Reggeli után kísértált a patakhöz, és leült a fűbe. Itt olyan békét érzett, amelyet a házban nem. Mégsem tudott a Hangon kívül másra gondolni. Aztán eszébe jutottak a szülei, akik a tudtukon kívül erre a szörnyű nyári vakációra ítélték. Valakit hibáztatni akart a történetekért, ők pedig

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

pont megfelelték erre. Végül megkérdőjelezte a saját épelméjűségét is. Ez is jobb és elfogadhatóbb magyarázat volt, mint hogy idegen eredetű lények kísértik éjszakánként.

Hugó teljesen elmerült a gondolataiban, amikor valaki megszólította. Teste egy pillanat alatt leizzadt az idegen hangra. Először azt hitte, hogy a Hang az, de hamar rájött, hogy csak egy kislány, kissé hideg és suttogós hanggal, de csak egy kislány. Viszont a Hangról beszélt, ami megijesztette Hugót. Egy ideig türtőztette magát, de végül nem bírta tovább, muszáj volt megfordulnia, hogy lássa, ki szól hozzá. Testéből azonnal kifutott minden erő. Egy szellemképes kislány állt előtte. De inkább lebegett. Olyan hatalmas szeme volt, mint egy rajzfilmfigurának. Igaz, az egyiket csukva tartotta. Bal füle alatt mintha nem lett volna bőr és hús, csak csont. Szellemképes csont. Enyhén átetsző arca maszatossnak tűnt, barna haja, habár szépen omlott a vállára, helyenként gubancos volt. A kislány sötét-kék ruhát viselt, fehér köténnyel. Igaz, ezekben a színekben volt valami fakó. Az arcában, a sötétkék ruhájában, a barna hajában... mintha kifakultak volna a színei. *De mit várhat az ember egy szellemtől?* – kérdezte magától Hugó. Mert akkor már tudta, egy szellem lebeg előtte. Kiáltani szeretett volna, de csak egy néma ordításra telt tőle. Aztán elájult.

Hugó arra eszmélt, hogy Henrik bácsi próbálja pofozgatással magához téríteni. Ahogy kinyitotta a szemét, az öreg mogorván rászólt.

– Mit csináltál már megint? – kérdezte.

– Semmit – hebegte Hugó kábán. Nem tudta, mivel érdekelte ki a férfi ellenszenvét, de ő is egyre inkább így érzett iránta. Lassan feltápáskodott. – Azt hiszem, elájultam.